

V nebesih.

Sveti Peter je zaspal,
ki nebesa nadzoruje,
in zato nemir nastal
tam je, koder mir kraljuje.

Dva oblačka sivkasta,
dva oblačka sta se sprla.
Glej, kako pogumno sta
črez goró in dol jo vdrla!

Zdaj drug drugega lovi!
Tam pod nebom se podita,
a na zemljo dež rosi,
ah, tako se mi pošita!

Sveti Peter se zbudi:
»Kje oblačka sta ostala?«
Solncece se nasmeji:
»Na zemljó sta se peljala«.

Sveti Peter hud postal,
glasno se tako je kregal,
da se je do zemskih tal
glas njegov ko grom razlegal.

Hitro pošlje na zemljó
z zlato šibo dva oblaka,
da pritirata v nebo
dva begunca-korenjaka.

Huj, kako domov podi
en oblak ju — drugi vriska,
zlato šibo pa vihti,
da se tja do zemlje — bliska.

Peter je pri vratih stal,
stal oblastno, jezno gledal,
kak ju je pa kaznoval,
drugič bo vam sam povedal.

Vera.

Å zdaj je zima . . .

Zapel sem pesen:
„Åo bila pómlad,
oj, cvetje krásno . . .
Za v šolo krásno. —
Åilò poletje,
kak sladek med je:
enkrat obliznil —
se v jezik vgriznil.
Åo bila jésen,
sem sadje kradel
in s hruške padel.
Åo bila zima:

po ledu enkrat
in več nobenkrat.“

Zapel sem pesen;
ko bila jésen:
sem sadje kradel
in s hruške padel.

Å zdaj je zima
in led krásan.
Ådor voljo ima —
en, dva — na dan!

B. Baebler.

